

VEDR. AKTINDSIGT, SAMT KLAGE OVER KU (sider 1-12)

Secundum modum culpae et excommunicationis vel disciplinae mensura debet extendi (Regula Benedicti, 24)

Kære ombudsmandsinstitution,

Jeg er bevidst, at denne skrivelse er uanstændigt lang i mit behov for at nedskrive historien, men jeg vil gerne bede om besvarelse af de anførte spørgsmål.

Jeg vil gerne have tilsendt en journaloversigt fra KU over sagen 1994-1999, 2000-2018. Særligt har årene 1999-2005 min interesse. Jeg vil gerne læse de e-mail (c. 25-6-1999), hvorpå jeg blev relegeret fra KU. Jeg havde i foråret 1999 ikke kontrol over mit sind, da jeg befandt mig i en svær depression, havde et alkoholproblem samt sad alene og ensom i gæsteboligen ved Groningen Universitet, Nederlandene. Jeg var vred og ydmyget over behandlingen af mig som KU-studerende på KU - ved institutleder Sten Ebbesen (min fhv. lærer, forlovede og samlever), institutsekretær Hannah Krogh Hansen og Det Humanistiske Fakultetssekretariat, der hindrede mig i at arbejde, dvs. studier, eksamen og forskning siden 1994. Altså daglig arbejdsadgang til Institut for Græsk og Latins middelalderbibliotek og mikrofilmsamling. Institutleder Sten Ebbesen påtog sig på KU aldrig et ansvar for sin seksuelt betonedede handling – uønsket og uden samtykke - efter Institut for Græsk og Latinsk Middelalderfilologis julefrokost i december 1989 og efterspillet, der forandrede mit privat-familieliv, mit liv og ødelagde mine studie- og karrieremuligheder og mest smerteligt af alt: mine forskningsmuligheder. Studier, forskning og publikationsaktivitet *ER* mit liv.

Kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen, institutleder Sten Ebbesen - og ved bureaukratisk passivitet Det Humanistiske Fakultetssekretariat - forhindrede mig i at arbejde. Det var der mit problem lå. At jeg samtidig havde elsket Sten Ebbesen, der i 1989 som 43-årig institutleder havde forført mig som 22-årig KU-studerende på KU, spontant, pludseligt – en form for *student-napping* - og uden mit samtykke, gjorde sagen følelsesmæssig smertefuld uoverskuelig kaotisk - i mit indre. Al undertrykkelsen og særordninger på KU omkring Sten Ebbesens person (jeg havde en aftale med studieleder Jørgen Mejer, at jeg stod i skjul under Sten Ebbesens KU-forelæsninger, selv da vi var forlovede, kærester og samlevende, 1990-1991) vældede op i mig i foråret 1999. Jeg er ikke en person, der i længden vil finde mig i at være skjult af en

kæreste/forlovet/samlever/mand/ægtemand/institutleder/professor. Så skrev jeg nogle vrede e-mail til institutleder Sten Ebbesen på KU, Sten Ebbesen sendte mailene til rektorsekretariatet, blev indkaldt til et personligt møde i juni 1999 med Dorrit Wivel, der - i rektors navn – fik mig relegeret fra KU *in perpetuo* (25-6-1999), *in perpetuo*. Dorrit Wivel nævnte telefonisk i 1999: "Du er dømt på dine handlinger!" Jeg svarede: "Handlinger? Jamen, der er jo ingen handlinger; det er mine følelser, der var og er i kaos netop nu. Skilsmisse-kaos. Der har generelt ikke været nogle handlinger, og da slet ikke på KU. Jeg er KU-kandidat, KU-studerende med forskningsambition. Det er, hvad jeg er". Da Dorrit Wivel nåede til "mordtruslerne" overfor mine tre stedbørn, udbrød jeg irriteret: "Sikken noget sludder! Hvad er det for noget sludder?! Hvor har De dog det fra?" Dorrit Wivel svarede ikke. Jeg afsluttede kortfattet samtalen, lagde røret på og har aldrig siden talt med Dorrit Wivel. (Dorrit Wivel anvendte "du". Jeg anvender "De" og er stærkt reserveret, klassisk distanceret som person).

I rektors relegationsskrivelse (25-6-1999) dukkede "mordtruslerne" op samt: "Du har i dine flere telefonsamtaler med Dorrit Wivel givet udtryk for, at du vil dræbe" den og den. Der var én telefonsamtale, da jeg telefonerede Dorrit Wivel fra mit kontor ved Groningen Universitet. Samtalen varede under fem minutter. Jeg har som menneske ekstremt svært ved at håndtere falske - usande – anklager, og dem har der været mange af i denne KU-sag. Så klagede jeg til Undervisningsministeriet over chefkonsulent Dorrit Wivels sagsbehandling ved rektorsekretariatet. "Mordtruslerne" har ikke og aldrig haft mig som ophavsmand! Aldrig! Rektor relegerede mig fra KU på dem.

Rektorsekretariatet vedbliver at sende alenlange vanskeligt læselige skrivelser, mens jeg en 20-25 gange skriftligt og forgæves har bedt KU tilsende mig en journaloversigt. Det er det, med en stor tak. Jeg har bemærket, at KU, rektorsekretariatet, undlader at besvare mine spørgsmål og anker, samt at der tilsyneladende ikke altid er samarbejde mellem Det Humanistiske Fakultetssekretariat og rektorsekretariatet, der svarer mig uafhængigt, til tider modsatrettet. Under alle omstændigheder fungerer KU-bureaukratiet ikke, da det tog Det Humanistiske Fakultetssekretariat i alt 11 år (2004-2015) at sætte en af rektorsekretariatet tildelt 2004-biblioteksordning i funktion i praksis, trods flere hundrede rykkere fra mig, samt ombudsmandens indgriben til fordel for mig i februar 2011. 11 år er mange år i studier, forskning og i mit liv. Dorrit Wivel mente, at jeg selv skulle bringe biblioteksordningen i praktisk funktion. Det er ikke praktisk muligt, hvis jeg skal overholde rektors 1999-bortvisningsdom. Er 11 års ventetid på en de facto effektivering af en 2004-biblioteksordning ikke lige i overkanten? KU-bureaukratiet har i dag officielt involveret omtrent ét hundrede navngivne KU-ansatte (håndskrevne signaturer på sagsakter siden 1994 til i dag) i en KU-personsag, der indeholder personfølsomme oplysninger, er omfattet af tavshedspligten, samt reelt handler om én cykelventil i 1994.

Studier og forskning i humaniora forudsætter daglige bogopslag. Studier og forskning er ikke mulig uden daglig adgang til et forskningsbibliotek, og blokeres ved konstante ventetider - i mit tilfælde i uger, måneder eller år.

Jeg takker ombudsmandsinstitutionen for den i december 2017 tilsendte journaloversigt (det er sådan én, jeg forgæves har bedt KU om). Jeg er klar over, at de mange akter er en svær belastning for ombudsmandsinstitutionen, men de skyldes alene min generelle mistro og mistillid til KU-bureaukratiet, såvel Det Humanistiske Fakultetssekretariat som til rektorsekretariatet. Dorrit Wivel kasserede akter uden at føre dem ad acta.

Mit tillægsspørgsmål til ombudsmanden er (jeg beder altså om en besvarelse):

<1> Er det ret og rimeligt fysisk at jage min person rundt på KU (2011 x2, 2017 x2), herunder at slette mit 2016-tilhørsforhold til Folkeuniversitetet, Centre under KU - uden meddelelse derom?

<2> Er 1999-relegationen - in perpetuo - ret og rimelig? Jeg var sådan set ikke uenig i en straf for at have sendt Sten Ebbesen vrede ukontrollerede e-mail i 1999, men Kirsten Stenbjerre havde varslet mig om en karantæne på fem år, som jeg accepterede. In perpetuo er derimod en "forvaringsdom" for en forsker og et publicerende universitetsmenneske. Se min hjemmeside <http://preben.nl> og publikationsliste på <https://independent.academia.edu/BernadettePrebenHansen>. Jeg er fhv. KU studerende i kategorien MEGET DYGTIG 10-13 på gl. skala. Jeg fik i 1990'erne det indtryk, at sagen havde karakter af et privat personopgør, ikke så meget mellem Sten Ebbesen og jeg, som mellem institutsekretær Hannah Krogh Hansen og jeg. Sagen handlede i udpræget grad om magt og tilsyneladende om at forhindre en dygtig *kvindelig* KU-studerende (én af i alt to fagstuderende på et KU-småfagsinstitut, institutlederens fhv. elev-kæreste-forlovede-samlever) studie- og karrieremuligheder samt biblioteks- og mikrofilmadgang. At jeg ikke kunne returnere til faget i København efter mine fire år som ph.d.-stipendiat ved Groningen Universitet i Nederlandene.

<3> Er det ret og rimeligt at opretholde relegationen - in perpetuo? Altså at rektorsekretariatet afviser at genoptage sagen? Jeg har det indtryk, at chefkonsulent Dorrit Wivel har efterladt en note, at sagen ikke kan genoptages.

<4> Er det ret og rimeligt, at KU ingen regler har vedr. mandlige KU-ansattes (uønskede) seksuelle omgang med én generation yngre kvindelige KU-studerende - i afhængighedsforhold på KU, andre end Regler om disciplinære foranstaltninger overfor studerende ved KU (ordensreglerne)? I dette tilfælde var der tale om en situation - i førstningen den 15-12-1989, uden samtykke fra den unge kvindelige KU-studerende, én generation yngre end den mandlige KU-ansatte.

Det er kendetegnede for rektorsekretariatet, at det ikke besvarer samme konkrete spørgsmål, som jeg har stillet flere gange. Hanne Møller, fhv. HR & Personalechef, svarede positivt, men henholdende på aktindsigt i 2017. Jeg modtog dog aldrig et klart svar om aktindsigt. Det er tydeligt,

at der ikke altid er kommunikation mellem Det Humanistiske Fakultetssekretariat og rektorsekretariatet. Sagen er totalitær i den forstand, at den er indgribende i samtlige mit livs fronter, også privatlivet, siden 1990'erne og i mit dagligliv som forsker i Kbh i 2010'erne.

mvh, Bernadette Preben-Hansen

BAGGRUNDEN

I 1999 (25-6) blev jeg relegeret fra KU. Jeg skrev til rektor – i suicidal sindstilstand efter en langvarig depression, der blev mere og mere svær – at jeg egentlig ikke var uenig (sekretariatschef Kirsten Stenbjerre havde nævnt en karantæne fra KU på fem år, og det accepterede jeg). Jeg var nemlig ikke uenig i, at man ikke må sende sure e-mail til sin fhv. samlever på KU, og det havde jeg gjort i 1999. Jeg var da udenlandsdanser med nederlandsk Ph.d.-stipendium ved Groningen Universitet. Jeg var vred på min fhv. samlever, fordi han i 1990'erne forhindrede mig adgang til eksamen (generelt, institutlederen var naturligvis inhabil), til undervisning, til biblioteksressourcer og til mikrofilmsamlingen. Dekanaten forstod tilsyneladende ikke, hvorfor en KU-studerende har brug for adgang til de for studier og forskning nødvendige biblioteksressourcer, herunder mikrofilm? Dekanen (John Kuhlmann Madsen) hævdede, at jeg som KU-studerende havde adgang til disse ressourcer, men adgangen var i mit tilfælde teoretisk, ikke praktisk. John Kuhlmann Madsen foretog sig ingenting og afviste min bøn om en bibliotekssærordning (1994).

I december 1989 blev jeg "forført" – uden samtykke og i beruset tilstand – af min bordherre: professor emeritus, dengang institutleder docent Sten Ebbesen, efter julefrokosten på Institut for Græsk og Latinsk Middelalderfilologi, KU. Han (f. 1946) var 43 år. Jeg (f. 1967) var 22 år. Bordherren hældte snaps i glasset. Jeg kendte ikke institutlederen og var ikke interesseret i ham – jeg var bange for ham - men jeg havde takket ja til et lift "hjem", da han tilbød mig et lift "hjem". Undervejs bad jeg forgæves om at blive sat af ved universitetskollegiet Regensen, altså uden institutlederen, men fandt mig selv i Gentofte på en fremmed mands privatadresse ved midnat. Han lagde mig i seng og - gik væk. Derefter inviterede institutlederen mig til middag i Gentofte, som jeg accepterede af nysgerrighed, men det eneste jeg husker er ordene: "Du kan endnu nå at sige nej". I julen 1989 var vi allerede længe et par uden min erindring den dag i dag, hvordan det er sket. Jeg var ikke tiltrukket af institutlederen. "Det var bare noget, der skete" sagde institutleder Sten Ebbesen (1989). Han virkede ensom og desperat i 1989, og skænkede rigeligt med alkohol. Jeg var ensom, også som den ene - og eneste kvindelige - af i alt to studerende på faget (to kvinder på instituttet, institutsekretæren og mig). Da jeg har baggrund som katolik, var situationen desto mere ubehagelig. Vi blev derefter forelsket. To ensomme mennesker - i en boble - med filosofi- og lærdomshistorien, især middelalderfilosofien og den latinske skolastik. Jeg blev hans elev 1990-1991, og vi fungerede som

par (da jeg er belæst siden barndommen). Jeg blev meget forelsket og mistede jordforbindelsen. Vi blev gensidigt glade for hinanden, og efter halvandet år blev forholdet ret harmonisk og fungerede godt. Forholdet blev lykkeligt for mig, men forblev diskret - "skjult" - på instituttet. For mig med katolsk baggrund blev forholdet efterhånden et ægteskab, et sakramente, noget helligt, især efter en undfangelse, c. 20-8-1991. "Tre børn er nok!" sagde Sten Ebbesen (far til tre børn). Jeg blev voldsomt såret, men er en introvert natur, der havde vanskelighed ved kommunikation om svære emner.

I dag ved jeg, at mænd i desperation gør uovervejede handlinger uden at overveje konsekvenserne for andre, f.eks. en én generation yngre kvindelig KU-studerende i et snævert universitetsmiljø, også internationalt snævert forskningsmiljø.

Der var nu ingen vej tilbage på et småfagsforskningsinstitut, Institut for Græsk og Latinsk Middelalderfilologi (IGLM), med seks mandlige lektorer, to studerende og én kvindelig kontorfuldmægtig institutsekretær, meget tæt knyttet til institutlederen. Forholdet vakte massiv modstand på instituttet, især hos institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen, der straks begyndte at spørge ind til private forhold og chikanere mig. Men også andre: Karsten Friis-Jensen (1947-2012) og Frits Saaby Pedersen (1945-2016) lagde sig mærke med, at situationen var socialt uønsket samt lagde "skylden" for kæresteforholdet på den unge kvinde. Jeg bad forgæves og flere gange institutlederen formå institutsekretæren til at lade mig – og os - i fred. Institutlederen forholdt sig passiv. Jeg selv passede mine studier, men blev stærkt introvert. "Monica Lewinsky" sagde Frits Saaby Pedersen. Specialevejlederen (1927-1995) spurgte direkte ind til privatsfæren, til elskovs-kvalitet. Jeg hørte det ikke.

Vi blev forlovet i marts 1991. Vi blev skilt i december 1991, da jeg ikke kunne leve på hustruens adresse (1970-1990), under tag med en omtrent jævnaldrende teenagedatter (f. 1972) – aldersforskellen er fem år - der ikke kunne lide mig. Jeg var nu "den onde stedmoder" – en rolle jeg ikke havde bedt om og forsøgte at undgå. Ingen var informeret om noget, og hustruen kom på adressen (hustruen havde forladt Sten Ebbesen i 1989), når institutlederen ikke var hjemme og rejste i USA, men det var jeg. Hustruen var venlig, men jeg var flov. Jeg følte skam, skyld og følte mig uønsket på adressen, mentalt frihedsberøvet og i spændetrøje. Jeg fraflyttede derfor med lettelse, men forstod ikke, at den uundgåelige fraflytning implicerede skilsmisse. Jeg ville ikke skilles. Vi havde haft det godt, også familien, da hver part havde egen adresse. Familien måtte falde til ro efter forældrenes skilsmisse. Da det senere gik op for mig, at fraflytningen implicerede skilsmisse, forstod jeg tabet og sorgen rullede ind, bed sig fast og blev kronisk. Institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen lagde sig imellem i misforstået loyalitet, hver gang vi gensidigt forsøgte at tale sammen som lærer og elev i 1992. Hun kom springende. Det var som om hun bevidst satte hindringer for os i at mødes igen og samtale som mennesker, som lærer og elev. Hannah Krogh Hansen chikanerede mig, efterhånden meget groft, gennem 1990'erne. Trods dekanens tavshedsforbud (1994), spredte institutsekretæren rygter på Det Humanistiske Fakultet. Hannah Krogh Hansen returnerede uden varsel den studerendes post, herunder et legatbrev (med et ti-måneders stipendium til Vatikanet) med påskriften "Return to sender. Not employed at this institute or at any other institute at the University of Copenhagen" (1994), tømte uden varsel den

studerendes PC for fire års data (bl.a. kandidatspecialet), låste en isnende februar-dag den studerendes vinterovertrøj inde for at nægte at udlevere det (øjensvidne: Christel Tvedegaard Lund, der efter institutsekretærens fyraften låste vinterovertrøjet ud), samtlige episoder er dokumenteret på Det Humanistiske Fakultetssekretariat. Så gik jeg til dekanen John Kuhlmann Madsen, der afviste mig, uden at lytte til mig.

Jeg havde studie- og forskningsprojektet *Aristoteles Retorik i Skolastikken, Kvæstioner af Jean Jandun og Jean Buridan* i klemme. Jeg havde modtaget legater (Dronning Ingrid's Romerske Fond 1992-1993), men pludselig måtte jeg ubegrundet ikke se mikrofilmene (c. 1993). Middelalderbiblioteket og mikrofilmsamlingen var institutleder Sten Ebbesens ansvarsområde. Han ville under ingen omstændigheder tillade brud på præsensbiblioteksreglementet, ikke mindst for mikrofilmene, men heller ikke tillade mig at arbejde på præsensbiblioteket. Jeg bad dekanen om mulighed for at studere mikrofilmene på universitetsbiblioteket. Dekanen afviste mig. Professor Sten Ebbesen har senest afvist mig arbejdsadgang til mikrofilm i **2015** (dokumentation på Fakultetet ved Hanne Møller og på KB, ved Ivan Boserup, fhv. leder af håndskriftafdelingen).

Institutleder Sten Ebbesen forviste mig fra instituttet i 1993 – ”ude af øje, ude af sind” sagde han med andre ukvemsord på KU - forhindrede mig arbejdsadgang til biblioteksressourcer, herunder mikrofilm, samt rejste universitetssag imod mig i 1994. Dekanen gjorde intet for at sikre mine eksamener. Jeg spekulerede i et radikalt studieskift, men blev tvunget til modvilligt at aflevere et ufærdigt kandidatspeciale (1994). Dekanen forviste mig fysisk fra instituttet omkring 1995. Jeg bad dekanen om mulighed for studieskift inden kandidaten (med henblik på en senere dobbeltkandidat som en ressourcestærk KU-studerende). En fremtid som kandidat i latin var ikke mulig for mig. Dekanen afviste mig.

Institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen sad i Fakultetsrådet og Akademisk Råd, sammen med sekretariatschef Kirsten Stenbjerre og dekanen John Kuhlmann Madsen. Dekanen tilrådede til mindelighed og tavshedspligt i en privatsag (1994), men institutsekretæren spredte rygter ud over hele fakultetet – i sekretærkredse. Jeg fik forvanskningerne af cykelventil-historien retur fra studerende ved andre instituttet, der var uvidende, at jeg er den skyldige. Jeg bad dekanen erklære institutleder Sten Ebbesen for inhabil, fordi jeg var bange for ham. Dekanen erklærede Sten Ebbesen inhabil i sager vedr. min person i 1994. Institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen sad i Akademisk Råd, Fakultetsrådet og andre magtfulde organer på Det Humanistiske Fakultet, sammen med sekretariatschef Kirsten Stenbjerre og dekanen John Kuhlmann Madsen.

Rektorsekretariatet (chefkonsulent Dorrit Wivel) indkaldte Sten Ebbesen til personlig samtale i 1999. Han skrev skrivelser til sagen, som chefkonsulent Dorrit Wivel sidelangt copy-pastede ordret og uden kildeangivelse. Hun erklærede påstandene for såkaldte faktiske forhold, mens jeg opponerede kraftigt. I 2001 kunne jeg dokumentere Sten Ebbesens 1999-påstand ”tilegnelse af andres

upublicerede forskning” for evident usand. Konklusionen er en af de logiske sofismer, Sten Ebbesen er verdensmester i. Dokumentationen ses i Sten Ebbesens publikationer.

Men rektor, dvs. chefkonsulent Dorrit Wivel, skrev, at jeg havde gjort mig skyldig i grove og gentagne overtrædelser af KUs disciplinære reglement. Det kunne jeg ikke se (det kan jeg endnu ikke se). Det afviste jeg. Chefkonsulent Dorrit Wivel garnerede rektors relegationspapir med en mordtrussel og telefonisk (i alt én samtale af under fem minutter) med flere mordtrusler mod flere personer, dvs. mine tre stedbørn (særdeles ondsksfulde og smertefulde påstande). Det afviste jeg. Rektor tog altså relegationsafgørelsen på en eller flere fiktive mordtrusler, hvis ophavsmand vist er chefkonsulent Dorrit Wivel. Så klagede jeg over chefkonsulent Dorrit Wivels sagsbehandling til Undervisningsministeriet. Undervisningsministeriet gav Det Humanistiske Fakultet en påtale 2001, som chefkonsulent Dorrit Wivel fik trukket tilbage i Videnskabsministeriet 2002.

Hannah Krogh Hansen gik på pension i c. 2005. Forinden blev hun tilbudt en stilling ved rektorsekretariatet.

Dorrit Wivel gik på pension i 2016.

Sten Ebbesen gik på pension i 2016.

Jeg stod magtesløs overfor mit indre præstationspres som ung kvinde, overfor modstanden i Sten Ebbesens familie (Marie Delgado Ebbesen) og på instituttet (Hannah Krogh Hansen), senere på Fakultetet (KU-bureaukratiet). En KU-studerende med katolsk baggrund er ikke en brug-og-smid-menneskesjæle-væk-ved-”uforpligtende”-seksuel-aktivitet, som 1968-eftertiden har for vane at se teenagere, unge mennesker og hinanden i ”frihedens” navn. Sten Ebbesen er et alvorsmenneske. At forholdet var alvor – med uden for ligevægt og proportionalitet, parterne stod i modsatrettede ”magtforhold”, den ene i et afhængighedsforhold til den anden - er hævet over enhver tvivl. Han forstødte mig, da jeg i magtesløshed på det ydre overdrev stak ham en lussing. Sten Ebbesen hvæssede da: ”Du vil ikke acceptere min familie!” Stille sagde jeg: ”Det er din familie, der ikke vil ha’ mig”. Den svære kommunikation, der aldrig blev forløst. Sten Ebbesen begyndte beskyldningerne. Sten Ebbesen afviste efterdags enhver kommunikation, privat som på KU, herunder enhver hilsen eller venlig tilkendegivelse, at vi trods alt kender hinanden. Han simulerede på KU aldrig at have set min person. Jeg er opdraget til kultiveret reservation og venlig distance til omverden, så jeg magtede situationen på instituttet, men jeg kunne svært tolerere institutsekretær Hannah Krogh Hansens indblanden i andres private forhold – i vores siden 1990 - samt senere chikane. Sten Ebbesen og jeg deler samme livsmål: forskningen i middelalderfilosofi og latinsk skolastik. Sten Ebbesen forandrede sig, som alternativ til en personlig samtale, til den fremmeste internationale modstander af mit liv, min forskning og min arbejdsadgang siden 1993 til de for studier og forskning nødvendige biblioteks- og mikrofilmressourcer. Jeg færdes den dag i dag (2018) i samme europæiske cirkler som han. Jeg fik på KU det indtryk, at Sten Ebbesen var under social kontrol ved institutsekretæren, en kontrol, der strakte for langt ind i livet udenfor KU. Det var velkendt på Det Humanistiske Fakultet, at den reelle

leder af Institut for Græsk og Latin i 1990'erne og 2000'erne var institutsekretæren, og ikke institutlederen. Indtil SAXO-sammenlægningerne og genhusning på Søndre Campus.

KU-sagen voksede til 1000-2000 sagsakter og cirka ét hundrede navngivne personer på KU blev involveret – af KU. Jeg bad dekanen om en bibliotekssærordning i 1994. Dekanen afviste mig. I 2004 fik jeg tildelt en bibliotekssærordning (Karsten Christensen) med begrænset arbejdsadgang til vort videnskabelige fagbibliotek, men det tog altså elleve år - 11 år - 2004-2015 for Det Humanistiske Fakultetssekretariat at effektuere den ved rektorsekretariatet tildelte 2004-bibliotekssærordning, efter ombudsmandens 2011-indgriben til fordel for mig. Jeg kunne intet gøre selv, da jeg jo var bortvist og ikke måtte henvende mig til relevante KU-ansatte. Dekanen (Ulf Hedetoft) var mere optaget af at true mig skriftligt – som i 2011 - end at løse bibliotekssærordningens effektueringsproblem.

I 2016 blev jeg optaget som studerende ved Århus Universitet, men jeg er fattig og kan økonomisk ikke magte DSB's togpriser.

I 2017 blev jeg optaget som studerende ved KU på SAXO, historie. Seks uger senere blev min optagelse annulleret under henvisning til 1999-relegationen. Jeg havde ikke omtalt den direkte - og på latin - i min motiverede ansøgning til KU, men antydte den kraftigt med dato. Jeg er altså bedømt kvalificeret til en studieplads ved KU. Jeg har siden 2004 opbygget et bredt netværk – også venner - blandt de ansatte KU-forskere, fortrinsvist i min egen generation på SAXO, historie. København er en lille by, og humanistiske forskere på KB / KU kender hinanden.

I 2011 blev jeg fysisk forfulgt af KU-bureaukratiet på Det Humanistiske Fakultet. Det samme blev jeg i marts og september 2017. Jeg blev i marts 2017 vidne til en fysisk klapjagt på KU2's forhal efter en person, som KU-bureaukratiet med HR & Personalechef Hanne Møller i spidsen ikke kunne finde. Jeg så på. Tre dage senere blev jeg klar over, at genstanden for klapjagten på KU er mig. Jeg blev eskorteret ud af KU2 af teknisk-administrativ medarbejder Jan Heckmann Nielsen i september 2017, der var beklemmt ved situationen og henviste til "De bad mig gøre det". Jeg har beskrevet situationerne i skrivelser til KU, og der er vidner.

Hanne Møller, HR & Personalechef, fik samtidigt slettet – med dokumentation på KU's hjemmeside - mit tilhørsforhold til Folkeuniversitetet, Centre under KU, da jeg i 2016-semesteret var organisator af og selv foredragsholder ved en forelæsningsrække om 1917, og Folkeuniversitetet dengang havde kontor på Søndre Campus. Jeg figurerede længe uvidende derom i KU's telefonbog. Det gør jeg endnu, men kun med fotografisk portræt og meddelelsen "Ingen ansættelser fundet på dette sted". Hanne Møller, HR & Personalechef, meddelte mig ikke sletningen.

I det civile liv havnede jeg i det ufaglærte og uuddannede erhverv ved min hjemkomst (marts 2002) fra Nederlandene – uden forsvaret Ph.d.-afhandling. I 1999-2000 var jeg uarbejdsdygtig, grundet relegationen fra KU. Det var et sårbart tidspunkt for mig på vejen ind i et nyt studie- og forskningsliv ved et nederlandsk universitet med nederlandsk finansiering, men KU forfulgte mig over landegrænserne. Det samme gjorde Sten Ebbesen og hans danske mandlige elever indtil 2016 (med dokumentation fra Cambridge 2008, Genève 2012 og Göteborg 2016). Jeg meddelte Gentofte Politi i 1999, at sagen vist nærmere var én for Interpol, da Sten Ebbesen søgte polititilhold på mig. Gentofte Politi bad Sten Ebbesen ophøre med den praksis i 1999. Det Humanistiske Fakultetssekretariat derimod behandlede mig i 2011, som om sagen implicerede et polititilhold, der aldrig har eksisteret, fordi Gentofte Politi afviste Sten Ebbesen i 1999. Jeg sendte rektorsekretariatet (Dorrit Wivel) skrivelserne fra Gentofte Politi. Den skulle gerne ligge på sagen.

Jeg sidder i dag fast i det ufaglærte og uuddannede erhverv i København. Det er ikke så sjovt for en fhv. topstudent og -kandidat, der i dag er i 50'erne. Jeg er studieegnet og har hungret efter eksamen siden 1994. Jeg har ingen fremtid i mit kandidatfag latinsk middelalderfilologi med særlig interesse for middelalderfilosofi. Jeg har senest søgt et toårigt job på professor-opfordring i St Andrews, Skotland, men jeg er i dag for gammel og Ph.d. en er ikke forsvaret. Jeg er i dag længe klar til endnu "at redde livet", dvs. resten af det, gennem uddannelse og ved at begynde livet forfra.

Jeg kan i dag ikke undlade at tænke, hvordan mit liv havde formet sig, om jeg ikke havde deltaget i instituttets julefrokost den 15. december 1989. Eller rettere, hvis ikke institutleder Sten Ebbesen havde været min tilfældige bordherre, der blev ved at skænke snaps i instituttets eneste kvindelige studerendes glas. Pludselig tog han mig under armen, sendte et mærkeligt øjekast til en kollega og førte mig i beruset tilstand ud i en taxa. Jeg bad stille, forsigtigt om at blive sat af, men ingen hørte mig, og så tav jeg (en voldsom seksuel krænkelse *in memoriam*: hustruen - og min teenageveninde - greb sin mand og far – f. 1943, med fire døtre - på fersk gerning i baghaven og forhindrede voldtægt; jeg var forsvarsløs ved alkohol; studentervognen, der i 1985 kørte rundt i Charlottenlund og nåede til Vasehøjvej; manden beklagede få dage senere telefonisk, at han – en mand, der havde kendt mig som en stor pige - ikke havde voldtægtet mig; rædselsslagen lagde jeg telefonrøret på; hændelsen er ustraffet). Jeg havde med andre ord lært at tie. Hændelsen blev fortiet, men angsten sad – og sidder - i mig. En anden ustraffet spontan hændelse i den absolut sortere gråzone samme år, fuldbyrdet, ved en arbejdsgiver, f. 1938, fik konsekvenser: angsten, ensomheden, det store grå hul i sjælen, tomheden, sorgen.

På KU er ALT tilladt. KU-ansatte mænd kan i princippet gøre hvad de vil – også seksuelt - med de én generation yngre kvindelige KU-studerende. Der er et magtforhold på KU, og parterne er ikke jævnbyrdige, slet ikke med én generations aldersforskel. (Der findes givet også udnyttelser fra exceptionelt dumme kvindelige KU-studerendes side, men dette repræsenterer næppe normen; vil en KU-studerende destruere studie- og karrieremuligheder, gøres det bedst og effektivt ved en sammenblanding af privat- og arbejdsliv på KU!). På Institut for Græsk og Latin/det fhv. Institut for Klassisk Filologi havde i alt tre mandlige KU-ansatte dr.phil.er (Adam Bülow-Jakobsen, f. 1943, Sten

Ebbesen, f. 1946, Jørgen Mejer, 1942-2009) i 1990'erne "kæresteforhold" til en én generation yngre kvindelig studerende; ingen af relationerne blev lykkelige, men endte i gråd og tænders-gnidsel i den sociale tabu-zone; de kvindelige studerende resignerede og forsvandt - blev ekspederet ud - af KU. "Problemet" var udbredt på Det Humanistiske Fakultet på små-fagene i 1990'erne: KU-ansatte mænd fødte i 1940'erne og unge kvinder fødte i slut-1960'erne. KU har ingen regler om KU-ansattes opførsel overfor KU-studerende. KU har ingen regler andre end disciplinære overfor KU-studerende – imod KU-studerende. KU's disciplinære regelsæt kan så tilsyneladende også anvendes i privatsager (?), der implicerer en KU-ansat og en KU-studerende - *in perpetuo*, i særdeleshed, hvis den KU-ansatte er institutleder. (Jeg er den takkelige type og næppe tiltrækkende på andre end intellektuelle og boglærde). Sagens modstander er for mig: KU-bureaukratiet, ikke Sten Ebbesen.

Chefkonsulent Dorrit Wivel har nægtet mig aktindsigt, dvs. journaloversigten, siden c. 2001. Det eneste jeg gerne vil have er aktoversigten. Jeg vil gerne have tilsendt journaloversigten over samtlige sagsakter, men KU – rektorsekretariatet - afviser mig aktindsigt. Dels fordi jeg overvejer at publicere sagen, herunder hovedakterne i KU-sagen (<http://preben.nl/se.html>), dels fordi jeg gerne vil se nærmere på selve relegationen i 1999. Særligt omkring 1999 afviste chefkonsulent Dorrit Wivel mig aktindsigt. Jeg har tidligere ved aktindsigt fundet sagsakter, herunder fra institutleder Sten Ebbesen, som Fakultetet ikke havde ladet mig se, da de var aktuelle, men først flere år senere.

Jeg vil gerne selv se, hvad der skete i min hjerne, da jeg – efter årelang fortvivelse - nærmede mig selvmordet i Nederlandene, men altså reagerede i vrede per e-mail overfor Sten Ebbesen. Jeg ved det ikke, men det ved KU's arkiv. Også derfor vil jeg gerne have aktindsigt samt en udskrift af sagsoversigten siden 1994 til 2018 fra såvel Det Humanistiske Fakultetssekretariat som fra Rektorsekretariatet.

MIT KU-SYNDEREGISTER 1994-1999

Bernadette Preben-Hansen

Jeg er IKKE-Skyldig i chefkonsulent Dorrit Wivels "faktiske forhold", dvs. Sten Ebbesens skriftlige 1999-påstande vedr. middelalderbiblioteket. Chefkonsulent Dorrit Wivel copypastede Sten Ebbesens skriftlige 1999-påstande uden kildeangivelse, dvs. ved plagiat. Jeg er på ingen måde skyldig i "mordtrusler" (chefkonsulent Dorrit Wivel), men jeg er Skyldig:

<1> Udtaget en cykelventil fra institutleder Sten Ebbesens cykel, parkeret på KUA 1994. Jeg har givet en skriftlig undskyldning i 1990'erne. Da jeg bad om arbejdsadgang til mikrofilm, svarede

instituttleder Sten Ebbesen: "Jeg har magten til at få dig relegeret fra KU". Så bøjede jeg mig ned, trak ventilen ud af instituttleder-cyklen, i ejerens påsyn, og gik min vej i tavshed og med næsen i sky. Instituttlederen gik til dekanen (John Kuhlmann Madsen), der rejste cykelventil-sagen 1994. Så kom ukvemsordssagen, hvor dekanen gav mig skylden for instituttlederens ukvemsords-udtalelser på KU. Jeg tav. Det var privatlivet, mente jeg.

<2> Lånt én bog fra KU-instituttets præsensbibliotek, middelalderbiblioteket, med efterladelse af navneseddel samt efter aftale med studieleder Jørgen Mejer. Instituttleder Sten Ebbesen rejste straks sag hos dekanen. Sekretariatschef Kirsten Stenbjerre tildelte mig en advarsel på den bog. I alt seks bøger blev lånt med efterladelse af navneseddel fra præsensbiblioteket i 1998, efter aftale med studieleder Jørgen Mejer. Jeg skrev Ph.d. ansøgning til Groningen Universitet og modtog stipendiet i 1999.

En forudgående samtale på Det Humanistiske Fakultetssekretariat (c. 1995) forløb således: "Bøger? Hvad skal du med bøger? Du er jo kandidat" spurgte en kvindelig fuldmægtig på KU. Fuldmægtigen havde en juridisk kandidateksamen fra KU. "Jamen, jeg er først lige begyndt. Kandidaten er bare en grad", svarede jeg som KU-student. "Jeg har brug for daglig arbejdsadgang til fagbibliotek og mikrofilmsamling- hver dag. KU er da et universitet: en lærdoms- og forskningsinstitution? Er KU ikke det?" En kandidat i et universitetsforskningsfag: latinsk middelalderfilologi, middelalderfilosofi, skolastik, er ingen erhvervsuddannelse.

Jeg gik straks til studieleder, dr.phil. Jørgen Mejer, der gav mig en mundtlig biblioteksordning. Jeg fik tilladelse til at låne én bog ad gangen over dag mod efterladelse af navneseddel, fjerne bogen fra præsensbiblioteket, men aflevere den samme dag kort efter institutsekretærens fyraften, mens der endnu var personer på instituttet. Jeg sad over dag på et naboinstitut, Institut for Humanistisk Informatik.

Sten Ebbesen: "Science, scholarship and books go together. Without books no science or scholarship" (Sten Ebbesen. *The Danes, science, scholarship, and books in the Middle Ages*. Living Words and Luminous Pictures, ed. Erik Petersen. Copenhagen 1999, 119).

Niels Jørgen Green-Pedersen: "The work on this book has been performed in the Institute of Greek and Latin Medieval Philology <SAXO> under the University of Copenhagen. Had I not got the chance to work there, I could never have written it" (Niels Jørgen Green-Pedersen. *The Tradition of the Topics in the Middle Ages*. München 1984, 9).

Dekanen afviste mig en biblioteksordning i 1994. Rektorsekretariatet tildelte mig en biblioteksordning i 2004. Det Humanistiske Fakultetssekretariat effektuerede ordningen i praksis i 2015. Da havde jeg skrevet et par hundrede rykkere og ombudsmanden havde grebet ind til fordel for mig i 2011. Det tog således KU 11 år at aktivere en bevilget 2004-bibliotekssærordning i praksis, trods ombudsmandens 2011-skrivelse.

<3> Jeg afskrev 10.000 kartotekskort (SAXO, græsk og latin, mikrofilmkataloget), med studieleder Jørgen Mejers accept, men uden instituttlederens godkendelse, 1997-1998. Studielederen, med hvem jeg havde diskuteret mikrofilmkatalog-kopien inden jeg gik i gang, sagde: "Gør, hvad du vil, men

du må selv tage ansvaret” (Jørgen Mejer). Jeg bad instituttet modtage en digital kopi, men institutleder Sten Ebbesen afviste muligheden ubeset. Han forstod muligvis motivet (min trang til tilhørsforhold til faget og instituttet). Sekretariatschef Kirsten Stenbjerre er IT- & EDB-ignorant og vidste ikke, hvad en database er og kan bruges til. Hun sendte sagen i høring hos institutleder Sten Ebbesen og skrev hans skriftlige udtalelser af, dog med kildeangivelse. Den digitale kopi er til SAXO-instituttet, om SAXO-instituttet en dag vil acceptere den. Det skrev jeg allerede i 1998. Institutleder Sten Ebbesen rejste straks sag hos dekanen, der henlagde den (sekretariatschef Kirsten Stenbjerre), men institutleder Sten Ebbesen genoptog sagen ved rektorsekretariatet i 1999 (chefkonsulent Dorrit Wivel).

<4> Afsendt et antal vrede e-mail til institutleder Sten Ebbesen i 1999 (jeg anså manden som ansvarsløs, da han havde rejst og fastholdt en KU-disciplinærsag imod sin fhv. elev-forlovede-samlever som alternativ til den private samtale), også *efter at* jeg var flygtet til Nederlandene som Ph.d.-stipendiat med et nederlandsk stipendium 1999-2002 i fire år. Jeg var da udenlandsdanske med bopæl i Groningen.

<5> Jeg har skrevet for mange sure e-mail.

Det Humanistiske Fakultet sekretariats skøn er således, at det synderegister legitimerer til organiseret klapjagt på KU efter kandidaten som den i marts 2017, planlagt dagen inden af Hanne Møller, HR & Personalechef, i samarbejde med en ældre kvindelig kontorfuldmægtig, der personligt kendte institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen. Det er den samme kvindelige kontorfuldmægtig, der har jagtet mig på KU i 2011 x2, 2017 x2. Samt eskorte ved mandlig vagt ud af KUA2 i september 2017 (jeg dokumenterede situationen overfor institutlederen ved SAXO).

KU-bureaukratiet bør vel primært varetage studier, uddannelse, forskning og fremdrift, og i mindre grad jage gl. kandidater rundt i manegen?